

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

(י)

However, behold, it must be understood what is written, "And the horse upon which he rode," etc., one horse alone; for according to the above, at the Giving of the Torah there were two kinds of horses, as it is written, "For You ride upon Your horses," as mentioned above.

אך הנה יש להבין מה שכתוב וסוס אשר רכב כו' סוס אחד לבד דלפי הנ"ל הנה במתן תורה ב' מיני סוסים כמו שכתוב פי תרכב על סוסיך כנ"ל

However, the matter is that even in one horse there are the two levels mentioned above, in ascent and descent, which are elevation and drawing down, the aspect of returning light and the aspect of direct light.

אמנם הענין הוא דגם בסוס אחד יש ב' מדרגות הנ"ל בעליה וירידה שזהו העלאה והמשכה בחינת אור חוזר ובחינת אור ישר

For behold, in gematria "Sus" equals twice SaG; and it is known that the meaning of SaG is the letters "Gasai," which is the aspect of pride and exaltation.

דהנה בגימטריא סוס יש ב' פעמים ס"ג וידוע דפרוש ס"ג הוא אותיות גסי שהוא בחינת הגאות והתנשאות

And this is one in the aspect of returning light and one in the aspect of direct light, which are the aspect of elevation and the aspect of drawing down mentioned above in the matter of the chariot regarding the rider.

והיינו אחד בבחינת אור חוזר ואחד בבחינת אור ישר שהוא בחינת העלאה ובחינת ההמשכה הנ"ל בענין הפרכה לגבי הרוכב

And this is "And the horse upon which," etc., for this horse includes the two kinds of chariots mentioned above, in ascent and descent; one for this and one for that, "For You ride upon Your horses," two horses as mentioned above, and sufficient for the understanding.

ונהו וסוס אשר כו' דסוס זה כולל ב' מיני מרכבות הנ"ל בעליה וירידה שאחד על זה ואחד על זה פי תרכב על סוסיך ב' סוסים כנ"ל וד"ל

And the explanation of the matter: behold, it is known that "He made one opposite the other" (Kohelet 7:14), that just as there is in the Other Side the aspect of arrogance and exaltation, like the klipah of Amalek, which is excessive brazenness, etc., this is the horse of the klipah, like "horse and its rider," etc.

ובאר הדברים הנה ידוע דאת זה לעמת זה עשה כו' (קהלת ז' י"ד) דכמו שיש בסטרא אחרת בחינת הגסות והתנשאות כקליפה דעמלק שהוא בחינת חצפה יתירה כו' ונהו סוס דקליפה כמו סוס ורוכבו כו'

And as it is written, "To My mare among Pharaoh's chariots" (Shir HaShirim 1:9), etc.; and likewise, opposite this, to humble the arrogance of the klipah is the aspect of the horse of holiness; as our Sages said on the verse, "On that day there shall be upon the bells of the horse, Holy unto Havayah" (Zechariah 14:20), that all that the horse runs and makes sound, etc.

וכמו שכתוב לססתי ברכבי פרעה כו' (שיר השירים א' ט') וכמו כן לנגד זה להשפיל גאות דקליפה הוא בחינת סוס דקדושה וכמאמר רז"ל על פסוק ביום ההוא יהנה על מצלות הסוס קדש לה' (זכריה י"ד:כ') כל מה שהסוס רץ ומצליל כו'

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

And the matter is as our Sages said on the verse, “For He has triumphed gloriously” (Shemot 15:1), that He is exalted over the arrogant ones, who are the nations of the world, who are proud; He is high and exalted over them with Divine pride, as it is written, “Havayah is high above all nations” (Tehillim 113:4), that specifically over the nations He is high and exalted.

The explanation is that He withdraws and is exalted from them, for it is the nature of essential loftiness to exalt itself specifically over the proud, to humble them and to raise the lowly; and because He, blessed be He, is called King exalted alone in essential loftiness, whose greatness is beyond investigation and who is exalted from days of old, etc.,

Therefore specifically over the proud He is exalted, and therefore He is called “high above all nations” specifically, in the aspect of loftiness and exaltation, as it is written, “For He has triumphed gloriously,” exalted over the arrogant ones specifically.

But over the lowly, despised, and humble of spirit, on the contrary, there He descends and dwells, as upon Israel who are cast to the dust and trampled, despised and very low in the eyes of the nations; in them He dwells; and like Avraham who said, “And I am dust and ashes” (Bereshit 18:27), etc.

There specifically He descends and dwells from concealment to revelation, as it is written, “For Havayah is high, yet He sees the lowly” (Tehillim 138:6), and it is written, “I dwell in the high and holy place, with the contrite and lowly of spirit” (Yeshayahu 57:15).

“And to this one I will look, to the poor and broken of spirit” (Yeshayahu 66:2), etc.; for it is the nature of the truly exalted to raise the lowly and have compassion upon them exceedingly.

והענין הוא כמו שאמרו ז"ל על מה שכתוב כי גאה גאה (שמות ט"ו:א) שהוא גאה על גיותניא שהן עכו"ם שהן גאים הוא רם ומתנשא עליהם בגאון האלקי כמו שכתוב רם על כל גוים ה' (תהלים קי"ג:ד) שעל הגוים דוקא הוא רם ומתנשא

פרוש שמסתלק ומתנשא מהם לפי שמטבע הרוממות העצמות להתגאות על הגאים דוקא להשפילם ולהגביה שפלים ומפני שהוא יתברך נקרא מלך מרומם לבדו ברוממות העצמות שלגדלתו אין חקר ו'ומתנשא מימות עולם כו

על פן על הגאים דוקא הוא מתנשא ועל פן נקרא רם על כל גוים דוקא הוא בבחינת רוממות והתנשאות וכמו שכתוב כי גאה גאה על גיותניא דוקא

אבל על השפלים ונבזים ונמוכי רוח אדרבה שם הוא יורד ושוכן כמו על ישראל שנתונים לעפר מרמס ונבזים ושפלים מאד בעיני העכו"ם בהם הוא שוכן וכמו על אברהם שאמר ואנכי עפר ואפר כו' (בראשית י"ח:כ"ז)

שם דוקא יורד ושוכן מן העולם לגלוי וכמו שכתוב כי רם ה' ושפל יראה (תהלים קל"ח:ו) וכתוב מרומם (וקדוש אשכון את דכא ושפל רוח (ישעיהו נ"ז:ט"ו)

ואל זה אביט אל עני ונכה רוח כו' (ישעיהו ס"ו:ב) כי טבע הרם ברוממות האמתי להגביה שפלים ולרחמם ביותר

Mitteler Rebbe Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

And as we see in a flesh-and-blood king, that the more exalted he is in his kingship, the more he will humble the proud and exalt himself over them, and the more he will raise the lowly to have compassion upon them with special supervision; and this is specifically his honor and greatness, as is known.

וקמו שאנו רואים במלך בשר ודם שכל שהוא מרומם במלכותו יותר יותר ישפיל גאים ויתנשא עליהם ביותר ויותר יגביה שפלים לרחמם בהשגחה יתירה ונהו כבודו וגדלו דוקא כידוע.

And so it is understood above in His kingship, blessed be He, as it is written, “Havayah reigns, He is clothed in majesty” (Tehillim 93:1); for according to the measure of the loftiness of His majesty and the exaltation of His Essence, so is He “exalted, exalted” to humble the proud and to raise the lowly, as the Zohar says, that the dwelling of the Holy One, blessed be He, is specifically in broken vessels, like the poor and broken of spirit, crushed and lowly of spirit, etc.; there is His dwelling specifically, and sufficient for the understanding.

וכן יובן למעלה במלכותו יתברך דכתיב ה' מלך גאות לבש (תהלים צ"ג:א) כי לפי ערך רוממות גאותו והתנשאות עצמותו כך הוא גאה גאה להשפיל גאים ולהגביה שפלים וכמאמר הזוהר דיורא דקב"ה.

כאנו מאנין תבירין דוקא כעניי ונכה רוח דכא ושפיל רוח כו' שם דירתו דוקא וד"ל

(And proof for this is what is written, “And my soul shall be as dust to all” (from the prayer), “Open my heart in Your Torah”; and seemingly, what connection is there between them?

וראיה לזה הוא מה שכתוב ונפשי כעפר לכל כו') פתח לבי בתורתך ולכאורה מה שיכות יש להם זה לזה.

But truly, this depends on that; for when my soul is truly as dust in lowliness and broken spirit, despised and lowly in his own eyes, then his heart is opened with supernal help, and awakening is drawn to open his heart in the Torah of Havayah.

אך באמת הא ביה תליא דכאשר נפשי כעפר ממש בשפלות רוח נשברה נבזה בעיניו נמאס אזי נפתח לבו בעזרה העליונה שנמשך התעוררותו לפתוח לבו בתורת ה'.

And this is what is said, “And my soul shall be as dust,” then certainly “Open my heart in Your Torah,” for the opening of the heart from above is only when his soul is specifically as dust.

ונה שאמר ונפשי כעפר כו' אז ודאי פתח לבי בתורתך דפתחת הלב מלמעלה אינו אלא כשנפשו כעפר דוקא.

And this is for the reason mentioned above, that over the proud He is exalted and withdraws, as it is written, “It is not in heaven” (Devarim 30:12), it is not found among the arrogant of spirit, etc.

והוא מטעם הנ"ל דעל גאים הוא מתנשא ומסתלק ונה שאמר לא בשמים היא (דברים ל"ב) לא תמצא בגסי הרוח כו'.

But over the lowly He lowers Himself and is drawn to them, “For Havayah is high and sees the lowly,” and “an abomination to Havayah is every proud heart” (Mishlei 16:5), for the reason mentioned above, and sufficient for the understanding.)

אבל על שפלים הוא משפיל את עצמו ונמשך עליהם כי רם ה' ושפיל יראה ותועבת ה' כל גבה לב (משלי ט"ז:ה) מטעם הנ"ל וד"ל.

Mitteler Rebbe Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

(יא)

And behold, Israel in that generation, in the days of Haman, were that entire year in ultimate lowliness, until they were literally likened to dust; for they were completely ownerless for killing, for anyone who wished to destroy and annihilate and oppress and press them even to the soul and altogether.

(יא) והנה ישראל שבאותו הדור בימי המן היו כל אותה השנה בתכלית השפלות עד שהיו נמשלים לעפר ממש פי הרי היו הפקר גמור להריגה לכל מי שירצה לאבד ולהשחית וללחץ ולדחוק עד הנפש ועד בכלל.

(And also in every exile they oppress and press exceedingly even to the soul, and are despised and very low, and decree harsh decrees, as it is written, "Not one alone stood against me," etc.)

וגם בכל גלות לוחצים ודוחקים ביותר עד הנפש כו') ונבזים ושפלים ביותר וגזרים גזרות קשות וכמו 'שכתוב לא אֶחָד בְּלִבְד עָמַד עָלַי כּו

But it is not recognizable or revealed at all to Israel.

אבל אינו נכר ונגלה כלל לישראל.

For what was said, "Against Your people they plot secretly... Come, let us wipe them out from being a nation and the name of Israel will no longer be remembered" (Tehillim 83:4–5).

פי מה שאמר על עמך יערימו סוד כו' אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד (תהלים (פ"ג:ד-ה'.

However, the matter is that there are here two reasons: one, through their self-sacrifice, that they were prepared for killing in actual deed; by this they effected an elevation of Mayin Nukvin upward truly, which is the aspect of returning light to the Essence itself in the heights of levels.

אף הענין הוא שיש בכאן ב' טעמים א' על-ידי מסירות-נפש שלהם שהיו מוכנים להריגה בפעל ממש שבזה עשו העלאת מ"ן למעלה מעלה ממש שהיא בחינת אור חוזר אל העצמות ממש ברום המעלות.

But if so, the light of the Essence itself could not have come below to dwell within their vessels. And the second reason, besides their self-sacrifice, is that they were then in ultimate deep lowliness like dust literally.

אף אם כן לא הנה יכול אור דעצמות ממש לבוא למטה לשכון בתוך כליהם. והטעם הב' לבד המסירות-נפש שלהם הרי היו אז בתכלית השפלות העמוקה כעפר ממש.

And this was the cause that the light of essential loftiness descended specifically below below to settle the light within their vessels specifically; for this is the nature of the most exalted loftiness, that it dwells specifically in the most lowly thing, as mentioned above in what is written, "And to this one I will look," etc. (Yeshayahu 66:2).

שנה הנה הגורם שיירד אור הרוממות העצמות למטה מטה דוקא להתישב האור בתוך כליהם דוקא. לפי שנהו מטבע הרוממות היותר נעלה שישכון דוקא בדבר השפל ביותר כנ"ל במה שכתוב ואֵל זֶה אֲבִיט (כו') (ישעיהו ס"ו:ב).

Mitteler Rebbe Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

And through this specifically they merited that the revelation of the light of the Essence dwell within them according to the manner of their limited vessels; for the depth of height dwells specifically in the depth of below, as it is written, "For Havayah is high and sees the lowly" (Tehillim 138:6).

And if there had not been self-sacrifice, they would not have aroused an awakening above in His Essence and Being itself; and with self-sacrifice without extreme lowliness, the light would not have descended so far below. Therefore both together were good within them, and through them they merited that the revelation of the light of the Essence be within them truly.

And this is "The Jews accepted what they had begun to do" at the Giving of the Torah (Esther 9:23). For at the time of the Giving of the Torah, although it is written, "For You ride upon Your horses" (Chavakuk 3:8), in the aspect of returning light and direct light as mentioned above, this was not from such a very lofty place.

Rather, they then only began to make the aspect of vessels for the lights as mentioned above; but the completion of the acceptance to its ultimate and to become complete vessels was specifically in the days of Achashverosh.

That is, that the Jews accepted from the most supernal place, which is the Essence of the Infinite, blessed be He, truly, through their self-sacrifice; and they became complete vessels for the indwelling of His Essence, blessed be He, through the aspect of extreme lowliness as mentioned above.

Until from this there became a strong source of enduring existence for Torah and mitzvot, that they be vessels for the lights as mentioned above; and this is why it says, "And accepted" in singular and not "And they accepted the Jews."

ועל-ידי זה דוקא זכו ש'הנה גלוי אור העצמות שוכן בהם לפי אפן פליהם המגבילים דעומק רום שורה דוקא בעומק תחת כמו שכתוב כי רם ה' ושפל יראה (תהלים קל"ח:ו) פנ"ל

ואם לא הנה המסירות-נפש הרי לא היו מעוררים את-ערוותא דלעילא במהותו ועצמותו ממש. ובמסירות-נפש בלא השפלות העצום לא הנה יורד האור למטה כל כך. על פן שניהם כאחד טובים היו שבהם ועל-ידי זה זכו להיות גלוי אור העצמות בתוכם ממש וד"ל

ונהו וקבל היהודים את אשר החלו לעשות במתן תורה (אסתר ט"כ"ג). דבשעת מתן תורה הגם דכתוב כי תרכב על סוסים (חבקוק ג'ח) בבחינת אור חוזר ואור ישר פנ"ל לא הנה זה ממקום הגבוה מאד נעלה כנה.

רק החלו אז לעשות בחינת הפלים לאורות כו' פנ"ל אבל אמר הקבלה לתכליתה ולהיות בחינת פלים גמורים הנה זה בימי אחשורוש דוקא

דהיינו שקבלו היהודים ממקום עליון ביותר שהוא עצמות אינסוף ברוך הוא ממש על-ידי מסירות-נפש שלהם ונעשה בחינת פלים גמורים להשראת עצמותו. יתברך על-ידי בחינת השפלות העצום פנ"ל

עד שמה נעשה מקור קיום תזק לתורה ומצות שיהיו פלים לאורות פנ"ל. ונהו וקבל היהודים לשון יחיד ולא אמר וקבלו היהודים

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

For the acceptance is from the aspect of the singular Living One of the worlds, and they become one collective aspect, as one man truly; for extreme lowliness equalizes and makes equal the small and the great, etc., and sufficient for the understanding.

לפי שהקבלה הוא מבחינת יחיד חי העולמים ונעשים
בחינת כללי אחד פאיש אחד ממש פי השפלות
העצום שנה ומשנה קטן וגדול כו' וד"ל

(יב)

And this is, "And the horse upon which the king rode." For behold, what is written at the Giving of the Torah, "For You ride upon Your horses" (Chavakuk 3:8), refers to the two kinds of horses mentioned above.

ונהו וסוס אשר רכב עליו המלך. דהנה מה שכתוב
במתן תורה פי תרכב על סוסיה (תבקיג ג':ח) הו ב'
מיני סוס הנ"ל

One is in the aspect of returning light, in ascent upward, upward; and the second is in the aspect of direct light, in descent downward, downward.

א' בבחינת אור חוזר בעליה למעלה מעלה והב'
בבחינת אור ישר בירידה מטה מטה

And this is that they were divided into two at the Giving of the Torah in the matter of Torah and mitzvot as mentioned above. However, the root of their root is in the aspect of one horse upon which the king rode.

ונהו שנתלקו לשנים במתן תורה בענין התורה
והמצות כנ"ל אך שרש שרשם הוא בבחינת סוס אחד
אשר רכב עליו המלך

Meaning that it is drawn from the aspect of exaltation of the kingship of holiness, as it is written, "Havayah reigns, He is clothed in majesty" (Tehillim 93:1). And this is, "They shall bring the royal garment," which is the exaltation of the Essence itself.

דהיינו שנמשך מן בחינת התנשאות דמלכות דקדושה
כמו שכתוב ה' מלך גאות לבש (תהלים צ"ג:א).
והיינו יביאו לבוש מלכות הוא התנשאות העצמות
ממש

But that which from the loftiness of the Essence He is "exalted, exalted," exalted over the arrogant specifically in order to humble the proud, this is the aspect of SaG of holiness, which is the aspect of pride.

אך מה שמצד רוממות העצמות הוא גאה גאה גאה
על גינותניא דוקא להשפיל גאים זהו בבחינת ס"ג
דקדושה שהוא בבחינת גס

And it is like the analogy of the first horse that runs in height, etc., which is specifically in the aspect of returning light.

והוא כמו המשל של הסוס הא' שהוא רץ בגובה כו'
שהוא בבחינת אור חוזר דוקא

And that which from the loftiness and exaltation specifically He descends to dwell among the lowly and to raise them as mentioned above, this is the aspect of the second horse, which is like the analogy of one that descends to the valley.

ומה שמצד הרוממות וההתנשאות דוקא הוא יורד
לשכון בשפלים ולהגביהם כנ"ל זהו בבחינת הסוס הב'
שהוא כמשל היורד לעמק כו'

And it is the second SaG, in the aspect of direct light. And both were one, for this depends on that entirely, as mentioned above.

והוא בבחינת ס"ג הב' בבחינת אור ישר. ושניהם היו
לאחדים דהא בהא תליא ממש כנ"ל

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

Therefore they were both included in one horse, which is twice SaG as mentioned above. And this is what our Sages said: "All that the horse runs and makes sound," etc., which is the horse upon which the king rode.

To humble the proud and to raise the lowly, from which are drawn automatically the two kinds of horses of direct light and returning light in Torah and mitzvot. Regarding this it was said at the Giving of the Torah, "For You ride upon Your horses."

In the first horse is that which is written, "You shall have no other," etc., because hatred descended to the nations in order to humble the proud. And the second horse is in the aspect of direct light of "I am," which includes the 248 positive commandments in order to raise the lowly.

And for the reason mentioned above in the matter of "And the Jews accepted," therefore it says here specifically "And the horse," which includes the two kinds of horses of the Giving of the Torah.

And this is that at the Splitting of the Sea it says, "Horse and its rider He cast into the sea" (Shemot 15:1), which are the horses, twice SaG, of the kelipah; "cast" is a term of exaltation and a term of casting down as explained elsewhere.

And this is a matter and its opposite as one: that when Havayah wishes to humble the proud, He first raises them to be proud and exalted, and then He is "exalted, exalted," to be exalted over them in order to humble them.

And as with Sancheriv and Nevuchadnezzar, and as we find in many verses, and so too truly it is in every generation. And that which is to humble the proud of SaG of kelipah, which is horse and its rider, first He casts them to be high over all nations and afterward casts them down to humble them, because "He made one opposite the other."

ועל כן נכללו שניהם בסוס אחד שהוא ב' פעמים ס"ג כפ"ל. וזהו שאמרו ז"ל כל מה שהסוס רץ ומצליל כו' שהוא הסוס אשר רכב עליו המלך.

להשפיל גאים ולהגביה שפלים כו'. שמזה נמשך ממילא ב' מיני סוסים דאור ישר ואור חוזר שבתורה ומצות שעל זה אמר בשעת מתן תורה פי תרפב על סוסיך.

דבסוס הא' הוא מה שכתוב לא יהיה לך כו' מפני שיךרדה שגאה לעכו"ם להשפיל גאים. וסוס הב' בבחינת אור ישר דאנכי שפולל רמ"ח מצות עשה. כדי להגביה שפלים כו'.

ומטעם הנ"ל בענין וקבל כו' על כן אמר כאן דוקא וסוס שפולל ב' מיני סוסים שמתן תורה וד"ל.

וזהו שבקריעת ים סוף אמר סוס ורכבו רמה בים (שמות ט"ו:א) שהן סוסי ב' פעמים ס"ג דקליפה רמה לשון רוממות ולשון השלכה כמו שכתוב במקום אחר.

והינינו דבר והפוכו כאחד והוא פאשר ירצה ה' להשפיל גאים ומרומם אותם בתחלה להיות גאים ומתנשאים כו' ואז גאה גאה מתנשא עליהם להשפילם.

וכמו בסנחריב ונבוכדנצר וכמו שמצינו בכתובים רבים וכמו כן ממש הוא בכל דור ודור ממש. ומה ש'להשפיל גאים דס"ג דקליפה שהוא סוס ורכבו תחלה רמה להיות רם על כל גוים הנ"ל ואחר כך 'השלכה להשפילם משום דא"ת זה כו'.

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

And this is “To My mare among the chariots of Pharaoh I have likened you, My beloved” (Shir HaShirim 1:9), that just as Pharaoh was horse and rider, so He fought with them in the aspect of twice SaG of holiness.

ונהו לְסֹסְתִי בְרֻכְבֵּי פָרְעוֹה דְמִיתִיָּהּ רַעֲיָתִי (שִׁיר הַשִּׁירִים א':ט') שֶׁכְּמוֹ שֶׁפָּרְעוֹה הָיָה סוֹס וְרֻכָּבוֹ כֵּן נִלְחַם עִמָּהֶם בְּבַחֲיַנְתּוֹ ב' פְּעָמִים ס"ג דְקָדוּשָׁה.

(יג)

And in all this it will be understood that the essential establishment of the Torah and the mitzvot depends specifically upon Israel and not upon the nations of the world.

וּבְכָל זֶה יוֹבֵן מֵה שֶׁעָקַר קִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת תְּלוּי בְּיִשְׂרָאֵל דְּוָקָא וְלֹא בְּעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת.

For behold, a gentile who puts on tefillin and occupies himself with Torah draws down nothing at all, except only the seven commandments of the children of Noach alone.

שֶׁהָרִי עוֹבֵד כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת שֶׁמְגִיחַ תְּפִלִּין וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה אֵינּוּ מְמַשֵּׂיף כְּלוּם רַק שְׁבַע מִצְוֹת בְּנֵי נֹחַ בְּלֻבָד.

And also in the mitzvah of charity, of which it is said, “Charity exalts a nation” (Mishlei 14:34), this refers specifically to Israel.

וְגַם בְּמִצְוַת הַצְדָּקָה שֶׁנֶּאֱמַר צְדָקָה תְרוֹמֵם גּוֹי (מִשְׁלֵי י"ד:ל"ד) הֵינּוּ לְיִשְׂרָאֵל דְּוָקָא.

And on the contrary it is written, “And the kindness of the nations is sin” (Mishlei 14:34). And even though this kindness gives life to the spirit of the lowly, why is it considered sin if it revives the soul like the kindness of Israel?

וְאִדְרָבָה כְּתִיב וְחֶסֶד לְאֻמִּים חַטָּאת (מִשְׁלֵי י"ד:ל"ד). וְאִף עַל פִּי שֶׁחֶסֶד זֶה מְחַיֶּה רוּחַ שְׁפִלִים וְלִמָּה נְחָשׁב לְחַטָּאת אִם מְחַיֶּה נַפְשׁ כְּמוֹ הַחֶסֶד דְּיִשְׂרָאֵל.

However, it is because they were not commanded concerning charity and kindness according to the Torah. Rather, what they do as kindness is only from their nature; and it was said in the Zohar that every kindness they do, they do for themselves.

אִךְ מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִצְטוּוּ עַל הַצְדָּקָה וְהַחֶסֶד עַל פִּי הַתּוֹרָה. רַק מֵה שֶׁעוֹשִׂין חֶסֶד מִצַּד טְבַעֵם הָרִי אֲמָרוּ בְּזוּהַר דְּכָל חֶסֶד דְּעָבְדִין לְגַרְמִיָּהוּ עָבְדִין.

And a proof of the matter is from what is written: One who says, “This coin is for charity so that my son shall live,” behold he is a completely righteous person. And specifically in Israel this applies.

וְרֵאזָה לְדַבָּר מִמָּה שֶׁכְּתוּב הָאוֹמֵר סָלַע זֹו לְצְדָקָה בְּשִׁבִיל שְׂיִחְיֶה בְּנֵי הָרִי זֶה צְדִיק גָּמוּר. וְדוֹקָא בְּיִשְׂרָאֵל כּוֹ.

Because this power of complete nullification entirely, only to do the will of Havayah alone, as it is written at the Giving of the Torah, “All that Havayah has spoken we will do” (Shemot 19:8), this exists only in Israel alone.

לְפִי שֶׁכַּח זֶה דְּבַחֲיַנְתּוֹ הַבְּטוּל מִכָּל וְכָל רַק לַעֲשׂוֹת רְצוֹן ה' לְבַדּוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמַתֵּן תּוֹרָה כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה (שְׁמוֹת י"ט:ח). אֵין זֶה רַק בְּיִשְׂרָאֵל לְבַדּוֹ כּוֹ.

And this is because of the aspect of true lownliness that they possess as an inheritance, like a natural quality in their souls from their fathers, from Avraham who made himself dust.

וְהוּא מִפְּנֵי בַחֲיַנְתּוֹ הַשְּׁפִלוּת בְּאֵמַת שְׂיִשׁ בְּהֶם יְרוּשָׁה כְּמוֹ טְבַע בְּנַפְשָׁם מֵאֲבוֹתֵיהֶם מֵאַבְרָהָם שֶׁעָשָׂה עֲצוּמוֹ 'עָפָר כּוֹ.

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

And from this there is opened the intention of the heart in the mitzvah, only to do the will of Havayah alone; as mentioned above in the explanation of “And my soul is like dust,” or “Open my heart,” which is the intention of the heart in the mitzvah, for mitzvot require intention.

שְׁמִחַת זֶה נִפְתַּח כְּפֹנֵה שֶׁבֵּלֵב בַּמִּצְוָה רַק לְעֲשׂוֹת רְצוֹן ה' לְבַד. וְכֵן לְבִפְרִיּוֹשׁ וְנִפְשֵׁי כְּעֶפֶר אוֹ פְתַח לִבִּי שֶׁהִיא כְּפֹנֵת הַלֵּב בַּמִּצְוָה דְּמִצְוֹת צְרִיכוֹת כְּפֹנֵה.

But the nations of the world, whose inheritance from their fathers is in the aspect of pride and exaltation, concerning whom it is said, “Exalted over all nations is Havayah” (Tehillim 113:4), therefore it is impossible that they perform the mitzvah with intention of nullification of will as mentioned above.

אָבֵל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת שִׁירוּשְׁתָּם מְאֹבֹתִיהֶם בְּבַחֲיִנַת הַגָּאֹנָה וְהַהֲתַנְשְׂאוֹת שֶׁלִּזְהָ נִאָּמַר בָּהֶם רַם עַל כָּל גּוֹיִם ה' (תְּהִלִּים קי"ג:ד') כֵּן לְעַל כֵּן אֵי אֶפְשָׁר שִׁיעֲשׂוּ הַמִּצְוָה בְּכּוֹנֵה דְּבִטּוֹל רְצוֹן כֵּן לְ

Therefore they draw down nothing, and to them they were not given; for without lowliness and will of the heart there is no drawing down from above, as is known in the explanation of “If he sets his heart upon Him” (Iyov 34:14), specifically then His spirit.

עַל כֵּן אֵינָם מִמְשִׁיכִים כְּלוּם וְלֹא לָהֶם נִתְּנוּ. כִּי בְּלֹא שְׁפָלוּת וְרַעוּתָא דְּלִבָּא אֵין שׁוּם הַמְשַׁכָּה מִלְּמַעְלָה וְכִידּוּעַ בְּפִירוּשׁ אִם יִשִּׁים אֶלָּיו לִבּוֹ (אִיּוֹב ל"ד:י"ד) 'דְּוִקָא אֲזֵ רִחוּ כּוּ

And likewise it is with every individual: from the pride within him he will not be able to perform a mitzvah with intention and will of the heart. Rather, only for himself and for self-exaltation, as “The kindness of the nations is sin,” which adds sustenance and flow to the external chambers that are called sin, as it is written, “At the entrance sin crouches” (Bereishit 4:7).

וְכִמוֹ כֵּן הוּא בְּכָל אֶחָד מִצַּד הַגָּסוּת שֶׁבּוֹ לֹא יוֹכֵל לְעֲשׂוֹת מִצְוָה בְּכּוֹנֵה וְרַעוּתָא דְּלִבָּא. רַק לְגַרְמִיָּה וְלַהֲתַנְשְׂאוֹת כְּחֶסֶד לְאֲמִים חֲטָאֵת שְׁמוֹסִיף יְנִיקָה וְשִׁפְעַ לְהִיכְלוֹת הַחִיצוֹנִים הַנִּקְרָאִים חֲטָאֵת כִּמוֹ (שְׁכָתוֹב לְפִתַּח חֲטָאֵת רַבִּץ (בְּרֵאשִׁית ד':ז)

Because this kindness is from the good within nogah; and this is that they do for themselves, to add to them sustenance. And likewise also in Israel there are those of whom it is said, “Your brothers who hate you, who banish you for My name’s sake, said: Let Havayah be honored” (Yeshayahu 66:5), that they perform mitzvot only for themselves, for My name’s sake.

מִפְּנֵי שְׁחֶסֶד זֶה הוּא מְטוֹב שֶׁבְּנוֹגָה וְזֶהוּ דְּלִגְרַמִּיָּהוּ עֶבְדִּין לְהוֹסִיף לָהֶם יְנִיקָה כּוּ'. וְכִמוֹ כֵּן גַּם בְּיִשְׂרָאֵל אֵיכָא דְּאָמְרוּ אֲחֵיכֶם שֶׁנֶּאֱיַכְּם מִנְּדִיכֶם לְמַעַן שְׁמִי כִּבְדֵהוּ (יִשְׁעַיָּהוּ ס"ו:ה') שֶׁעוֹשִׂין מִצְוֹת רַק 'לְגַרְמִיָּהוּ לְמַעַן שְׁמִי כּוּ

(יד)

And in all this it will be understood what Haman said, “They shall bring a royal garment,” etc., and “the horse upon which he rode,” etc. For Haman is the aspect of the arrogance of kelipah, and therefore Haman said in his heart, “To whom would the king desire to do honor more than to me?” (Esther 6:6).

וּבְכָל זֶה יוֹבֵן מַה שֶׁאָמַר הָמָן יְבִיאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת כּוּ' וְסוֹס אֲשֶׁר רָכַב כּוּ'. דְּהָמָן הוּא בַּחֲיִנַת הַגָּסוּת דְּקַלִּיפָה וְלָכֵן אָמַר הָמָן בְּלִבּוֹ לְמִי יִחַפֵּץ הַמֶּלֶךְ לְעֲשׂוֹת יָקָר (יּוֹתֵר מִמֶּנִּי כּוּ' (אֶסְתֵּר ו':ו'))

Mitteler Rebbe Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

For behold it was explained above that the royal garment is the light-garment of Torah, and the horse, etc., are the aspects of the drawdowns of the mitzvot in direct light and returning light as mentioned above.

And this pertains specifically to Israel, from the side of their essential lowliness and from the side of their self-sacrifice in essence as mentioned above. And this is what we say in the blessing of the mitzvot: “Who sanctified us with His commandments,” sanctified us specifically.

And this holiness is the aspect of the loftiness of the holiness of the Essence itself, as it is written, “For He is exalted, exalted” (Shemot 15:1). Higher, higher even than the majesty of kingship of “Havayah reigns, He is clothed in majesty” (Tehillim 93:1), which is only in the aspect of garment alone.

And “exalted, exalted” means He is raised and uplifted in the holiness of His Essence itself. And this aspect of holiness is called preciousness, and it is called “my precious glory,” as the Targum renders “His glory” as “the splendor of His preciousness.”

And because of his arrogance and exaltation exceedingly, he desired that this aspect of preciousness of this supernal holiness be drawn to him. And this was only excessive brazenness from the arrogance within him.

And therefore he said, “The man whom the king desires to honor,” specifically that it is the preciousness of the supernal holiness mentioned above. “They shall bring the royal garment and the horse,” etc., which are the Torah and mitzvot that are called the light-garment of the supernal holiness most high.

And because of the greatness of his arrogance he thought in his heart, “To whom would the holy King desire to do His preciousness more than to me?” And he erred in his sight, for specifically to Israel was this supernal preciousness given, which is the holiness of Torah and mitzvot.

דהנה מבאר למעלה דלבוש מלכות הוא אור לבוש דתורה והסוס אשר כו' הן בחינות המשכות המצות באור ישר ואור חזר פנ"ל

שנה שיה' לישראל דוקא מצד השפלות העצמית ומצד מסירות נפש שלהם בעצם פנ"ל. והוא אשר אנו אומרים בברכת המצות אשר קדשנו במצותיו קדשנו דוקא

וקדשה זו היא בחינת רוממות קדשת העצמות ממש כמו שכתוב כי גאה גאה (שמות ט"ו:א). למעלה מעלה גם מגאות דמלכות דה' מלך גאות לבש (תהלים צ"ג:א) הרי הוא בבחינת לבוש בלבד

וגאה גאה מתבשר ומרומם בקדשת עצמותו ממש. ונהו שביחנת קדש זה נקרא יקר והוא שנקרא יקר. 'תפארתו כו' כתרגום כבודו זיו יקריה כו

והנה מפני גאותו והתנשאותו ביותר רצה שיומשך אליו שביחנת יקר קדשה עליונה זו. והוא רק תצפה יתרה מצד הגסות שבו

ולכן אמר איש אשר המלך חפץ ביקרו דוקא שהוא יקר קדשה עליונה הנ"ל. וביאו לבוש מלכות וסוס כו' שהו התורה והמצות שנקראים אור לבוש קדש העליון ביותר

ומגדל גאותו סבר בלבו למי יחפץ המלך הקדוש לעשות יקרו שלו יותר ממני. ושנה ברואה כי לישראל דוקא נתן היקר העליון הנה שהוא קדשת התורה והמצות

Mitteler Rebbe Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

And He does not desire to do this preciousness to others at all, as “Only if the king desires her” (Esther 2:14). And she is called by the name “Crown of Kingship.” Therefore He commanded Haman to clothe Mordechai the Jew with this precious royal garment and horse, etc., for Mordechai nurtured Hadassah.

And in the future it is written, “And you shall be for Me a desirable land” (Malachi 3:12), “She shall be called ‘My desire is in her’ ” (Yeshayahu 62:4), specifically. And this is that in the future the angels will say before the righteous, “Holy.”

And this is a wonder, for how can the righteous be likened to the Essence of Divinity that one would say before them “Holy”? However, it is known that “holy” with a vav is a small drawing down from the supernal holiness mentioned above, from the hidden holiness of the Essence into some revelation.

And this is like the matter of the royal garment which the king wore, and the horse upon which he rode, etc., which are garments of preciousness of the holiness of the Essence that are clothed upon the souls of the righteous through Torah and mitzvot in this world.

For the king desires to do His preciousness to them specifically, as it is written, “Who sanctified us,” specifically. And therefore the angels will say before them “Holy,” meaning to clothe them with the garment of holiness and the supernal preciousness of Torah and mitzvot.

And as the king commands his ministers to do his preciousness to one whom he desires to honor, that they bring the royal garment, etc., as it is written, “And let them place the garment and the horse in the hand of one of the king’s noble ministers” (Esther 6:9), specifically. So too in the future the angels will say before the righteous, “Holy.”

ולא יחפץ לעשות יקר זה לזולתם כלל כמו כי אם חפץ בה המלך (אסתר ב:י"ד). ונקראה בשם כתר מלכות. ועל כן צוה להמן להלביש את מרדכי היהודי היקר הזה דלבוש מלכות וסוס כו' כי מרדכי אמן את 'הדסה כו'.

ולעמיד פתיב ואתם תהיו לי ארץ חפץ (מלאכי ג:י"ב) תקרא חפצי בה דוקא (ישעיהו ס"ב:ד'). וזהו שעתידים המלאכים לומר לפני הצדיקים קדוש.

ונה פלא דאיה דדמו צדיקים לעצמות האלקות לומר לפנייהם קדוש. אף ידוע דקדוש בנאו הוא בחינת המשכה קטנה מקדש העליון הנ"ל מהעלם קדשת העצמות לגלוי קצת.

והינו כמו ענין לבוש מלכות אשר לבש בו המלך והסוס אשר רכב עליו כו' שהו לבושי יקר דקדשת העצמות שמלבישים לנשמות הצדיקים בתורה ומצות בעולם הזה.

כי חפץ המלך לעשות להם יקרו דוקא כמו שכתוב אשר קדשנו דוקא. ועל כן המלאכים יאמרו לפנייהם קדוש הינו להלבישם מלבוש קדש ויקר העליון דתורה ומצות.

וכמו שהמלך יצוה לשריו לעשות יקרו למי שיחפץ ביקרו שמביאין לבוש מלכות כו' כמו שכתוב ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים דוקא (אסתר ו:ט'). וכמו כן לעתיד המלאכים יאמרו לפני הצדיקים קדוש וד"ל.

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

[NOTE Summary:

The Mitteler Rebbe explains that although at the Giving of the Torah there were two “horses,” as it is written “For You ride upon Your horses” (Chavakuk 3:8), in truth both are contained within one essential horse. That one horse includes two opposite movements: ascent and descent, elevation and drawing down, returning light and direct light.

The word “Sus” equals twice SaG in gematria, alluding to a double expression of exaltation. SaG hints to “Gasai,” pride and elevation. In holiness, this exaltation expresses itself in two ways: first, to rise upward in returning light, and second, to descend downward in direct light. Thus one horse contains two chariots: one that elevates the rider upward, and one that carries the rider downward into the lowest places.

This structure mirrors the principle “He made one opposite the other” (Kohelet 7:14). Just as there is arrogant pride in the Other Side, such as Amalek’s brazenness, there is a holy counterpart. The “horse of kelipah” is “horse and rider” cast into the sea (Shemot 15:1). But opposite this is the “horse of holiness,” as it is written, “On that day there shall be upon the bells of the horse: Holy unto Havayah” (Zechariah 14:20).

Divine exaltation operates in paradox. “For He has triumphed gloriously” (Shemot 15:1) means He is exalted over the arrogant. “Havayah is high above all nations” (Tehillim 113:4) specifically over the proud He rises and withdraws, in order to humble them. Essential loftiness naturally stands against arrogance.

Yet toward the lowly, the opposite is true. “For Havayah is high, yet He sees the lowly” (Tehillim 138:6). “I dwell in the high and holy place, with the contrite and lowly of spirit” (Yeshayahu 57:15). “And to this one I will look, to the poor and broken of spirit” (Yeshayahu 66:2). The deeper the height, the deeper it descends. True exaltation lifts the lowly and dwells with them.

This is reflected in the prayer, “And my soul shall be as dust to all... Open my heart in Your Torah.” When one becomes truly lowly, the heart opens from Above. Pride blocks revelation. “It is not in heaven” (Devarim 30:12), meaning not among the arrogant. Only humility draws down spirit and life.

In the days of Haman, Israel reached ultimate lowliness. They were likened literally to dust, exposed to destruction. This extreme humility, together with actual self-sacrifice, created two necessary conditions. Self-sacrifice aroused returning light to the Essence above. But humility allowed the light of the Essence to descend and dwell within vessels below.

Without self-sacrifice there would be no arousal Above. Without humility the light would not descend. Together they completed what began at the Giving of the Torah. “The Jews accepted what they had begun to do” (Esther

Mitteler Rebbe

Shar HaPurim

וקבל היהודים

י - יד

9:23). At Sinai they began forming vessels. In the days of Achashverosh they became complete vessels, drawing from the very Essence of the Infinite.

This explains why Torah and mitzvot endure specifically through Israel. A gentile who performs mitzvot draws nothing beyond the seven commandments of the children of Noach. "Charity exalts a nation" (Mishlei 14:34) refers to Israel. "The kindness of the nations is sin" (Mishlei 14:34), because without commanded nullification, kindness remains self-serving.

Only Israel possess inherited humility from Avraham who said, "And I am dust and ashes" (Bereshit 18:27). This humility opens the heart to true intention in mitzvot. Without lowliness and will of the heart there is no drawing down from Above, as it is written, "If he sets his heart upon Him" (Iyov 34:14).

Haman, representing arrogant kelipah, desired the royal garment and the horse. He mistook the supernal preciousness of holiness, which belongs only to Israel, as something attainable through pride. The royal garment is Torah; the horse is the dual movement of mitzvot. He erred because true "preciousness" belongs only where humility and self-sacrifice are present.

In the future, angels will say "Holy" before the righteous. This is not equating them with the Divine Essence, but clothing them with a drawn revelation of supernal holiness. Just as the king commands ministers to bring the royal garment and horse, so the angels will clothe the righteous with garments of Torah and mitzvot, vessels for the light of the Essence.

Thus one horse contains two movements. Exaltation humbles the proud and lifts the lowly. Returning light and direct light operate together. And through humility and self-sacrifice, Israel become the complete chariot upon which the King rides.

Practical Takeaway:

True spiritual greatness comes through humility joined with commitment. Pride blocks revelation. Self-sacrifice without humility cannot draw light downward. When a person combines inner surrender with faithful action, he becomes a vessel for higher light. Then both ascent and descent serve holiness, and the King "rides" through his life.

Chassidic Story:

In the time of the Mitteler Rebbe, a simple chassid once stood weeping during prayer. When asked why he cried, he answered that he felt distant and unworthy. The Mitteler Rebbe responded that brokenness which leads to surrender opens gates that scholarship alone cannot open. Later that chassid experienced profound clarity in Torah learning.

Mitteler Rebbe**Shar HaPurim**

וקבל היהודים

י - יד

The Rebbe explained that Heaven does not dwell in the proud heart. But when a person becomes like dust, the highest light finds a resting place. This is the secret of the one horse that ascends and descends together: humility lifts higher than pride ever could.

END NOTE]